

Kedves Testvérem az Úr Jézus Krisztusban!

Amikor ezeket a sorokat írom, napra pontosan egy hónap telt el azóta, hogy a vészhelyzet életbelépett. Sokunk életét teljesen megváltoztatta, vagy fenekestül felfordította a vírus terjedése. Ebben a megváltozott helyzetben jó, hogy az Örökkévalóra figyelhetünk. Az Ő üzenete örök, változatlan, mégis időszerű.

Krisztus feltámadásával egy új világ, egy új korszak köszöntött az emberiségre. Mondhatni, ez a tény is teljesen megváltoztatta, felforgatta az emberiség életét. Krisztus nélkül az ember egyértelműen a halál, a nihil, a megsemmisülés felé halad. Húsvét után ez a helyzet megváltozott. Bár az ember továbbra is a halál árnyékában él, helyzete nem kilátástalan már. Reménysége van újra az Istennel való közösségre, az Ő országába való visszatérésre. Mégsem mondhatja mindenki magáénak ezt a boldog reménységet. Húsvét után is rengeteg ember él reménység nélkül. Nem úgy van, hogy 2000 évvel ezelőtt Krisztus feltámadt, ezzel minden el van rendezve örökre és megmásíthatatlanul. Valaminek az egyénben, bennem is történnie kell. Teljesen meg kell változnom. Újjá kell születnem ahhoz, hogy a 2000 évvel korábban történt eseményekről szóló beszámoló, Isten igéjének üzenete ma az én számomra is valóság legyen. (Olvassuk el Húsvét utáni 1 vasárnap óceáni evangéliumát: János 20,19-29-et) Ez a történet a Krisztus feltámadása által az emberben végbemenő nagy változásról, az újjászületésről szól. Röviden: a feltámadt Jézus a hét első napján, vasárnap este, megjelenik a tanítványok előtt a zárt ajtók ellenére. Köszönti őket: „Békesség nektek!”- mondja és felhatalmazza őket a bűnök bocsánatára. Tamás, egy a tanítványok közül ekkor nincs

jelen. A többi tanítvány által értesül a Feltámadott megjelenéséről. Kétkedik. Nem hiszi el, amit a tanítványok mondanak. Bizonyosságot akar. Saját szemével akarja látni és tapintani a feltámadt Urat. Egy hétig kell várnia, amikor ő is tanúja lehet Jézus megjelenésének. „Én Uram, és én Istenem!” – szakad fel belőle a hitvallás. Figyeljünk a birtokos személyragra. A felismerés a sajátja. Nem kell tovább a többiek elbeszélésére hagyatkoznia.

A tanítványok egykor Jézusért otthagyták egész egzisztenciájukat. Ki halászhálóját, ki vámszedő hivatalát. Boldogok voltak, mert Jézus követése közben sok csodálatos dolognak lehettek tanúi. Gyógyításoknak, tanításoknak, halottak feltámasztásának, kenyérszaporításnak... Bízta benne. Ennyi szelídséget, bölcsességet, a szegények, kismizettek, hátrányos helyzetűek iránti szeretetet, közösségvállalást nem tapasztaltak korábban senki részéről. Remélték, hogy Jézussal, Jézus által minden megváltozik, minden jóra fordul egyéni és társadalmi életükben egyaránt. Nagypénteken azonban minden álmuk szertefoszlott. Mesterük hagyta magát megalázní, megölni. Mintha mindaz, amit addig Jézustól tanultak köddé vált volna, mindent elfelejtettek, mint a diák, akinek semmi sem jut eszébe a tanultakból éppen, amikor számonkérés van. Jézus sorsát látva féltek és bezárkóztak. Húsvét hajnalán a hírvivő asszonyok beszéde egyáltalán nem győzte meg őket. Sőt, Péter és János üres sír látása sem oszlatta kétségeiket. Mintha Jézus ellenségei, a főpapok és a főtanács emberei jobban megjegyzték volna, amit Jézus korábban mondott – tanítványainak is. Ti. harmad napon feltámad a halottak közül. Ezért a főpapok őriséget állítottak a halottat rejtő sír szájához. A tanítványok nem tudtak hinni. Ők is azt gondolták, hogy

a testet ellopták... Ennyi kétség és megválaszolatlan kérdés, félelem középpette jelent meg közöttük a Feltámadt Jézus. Láttak és hittek. Jézus megajándékozta őket Szentlelkével és feladatot bíz rájuk. Küldetést kapnak. Azt a feladatot kapják, hogy bocsássák meg a bűnöket. A bűn olyan, mint egy nehéz teher. Az ember cipeli és képtelen megszabadulni tőle. Csak a bűnbocsánat szabadíthat meg a kízó tehertől. Krisztus tanítványainak küldetése a bűnbocsánat, hogy bocsássonak meg a másik embernek. Krisztus követésében ez nekünk is az elsődleges, a legfontosabb feladatunk. Én, aki tudom, hogy úgy szeretett engem Jézus, hogy a kereszthalált is vállalta értem, azért, hogy ne kelljen Isten előtt bűneim terhét viselnem, és a büntetést, ami a bűnökért jár, megtehetem-e, hogy ne tegyek eleget az ő küldő parancsának? Megtehetem-e, hogy én nem bocsátok meg a felebarátomnak? A Feltámadott Úrban való hit együtt jár a megbocsátó szeretettel, békességgel és örvendezéssel. Ezek édes testvérek, nem lehet elválasztani őket egymástól. Így meg tud változni az ember, amikor a Feltámadott Úr megjelenik az életében. Amikor eljutok a feltámadáshitre, az tulajdonképpen újjászületés. Amikor Tamáshoz hasonlóan, személyes megváltó Uramnak ismerem el, ismerem fel a Feltámadt Úr Jézus Krisztust. Tamás esete arra figyelmeztet bennünket, hogy lehet kétkedni, lehet kérdéseket feltenni, lehet a fizikai tapasztalás útját keresni. Ahány ember van a földön, annyiféle képpen lehet eljutni a feltámadáshitre, az Isten-hitre. Jézus jön, felénk is, hozzánk is – talán félelmeink, elzárkózásunk ellenére is. Megáll a középben, az életünk legégetőbb kérdései közepette. Ezekben az időkben talán a megváltozott élethelyzetünkben, a fenekestül felforgatott életünkben. Szól hozzánk. Békességet hoz. Feladatokkal bíz meg.

Megmutatja sebeit is, ha valaki arra kíváncsi. Mert kétségünk se legyen felőle – magatartásunkkal, életvitelünkkel, szeretetlenségünkkel, önzésünkkel mi is bevertünk jónéhány szöveget Jézus testébe. Mindenkit személyiségének megfelelően szólít meg. A kérdés az, hogy tudunk-e örülni az ő megjelenésének életünk középpontjában, vagy kitessékeljük őt, háttérbe szorítjuk, mondván, hogy most ennél fontosabb dolgunk is van. Aztán az is kérdés, hogy halljuk-e, meg akarjuk-e hallani, amit mond, vagy szívesebben figyelünk a minket körülvevő egyéb hangokra. Tamásnak szerencséje volt. Egy tanítványi közösséghez tartozott, akik gondoskodtak róla, hogy a feltámadás örömhírét ő is hallhassa. Ugyanakkor ez a közösség örömmel fogadta a középben megálló Úr Jézust és azért szurkoltak, hogy Tamás is bizonyosságot szerezzen a Feltámadotról. Nekünk is fontos a közösség, a gyülekezet közössége. Vajon tudunk-e befogadó, türelmes közösség lenni, ahol a megbocsátás, a szeretetteljes légkör mindenki számára elérhető? Ezekben az időkben átérezzük-e a közösségi lét hiányát? Gondoltál-e arra, Testvérem, hogy ha ennek a szörnyűségnek egyszer vége, és újra megnyílnak a templomkapuk, megbocsátó szeretettel öleled át azt is, aki valamikor haragosod volt? Kívánom, hogy a Feltámadott Krisztusban minél többen felismerjék személyes megváltójukat és Tamással együtt vallhassák: „Én Uram, és én Istenem!” Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek, mert a hit – a mi időkben – hallásból származik. Ámen

Szeretettel: Kovács Erzsébet (2020.04.16.)

Imádságainkban valljuk meg bűneinket, imádkozzunk Isten irgalmáért, szabadításáért.